

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXIII. De Obitu sancti Symeonis Stylitae Junioris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Deobitu sancti Symeonis Stylitæ junioris.

EODEM tempore cum Gregorius sanctum Symeonem lethali morbo egrotare, me indicante didicisset, ad eum confestim excurrit, ut postremæ salutationis officium ei exhiberet. Verum id quod cupiebat, consequi non potuit. Porro hic Symeon cunctos sui temporis mortales virtute longe superavit. Quippe à teneris unguiculis asperum vivendi genus in columna excoluerat: adeo ut dentes in columnæ statione ipsi mutaverint. Columnam autem conscendit huiusmodi ex causa. Cum esset admodum tenera adhuc ætate, ludens & saltans per montis juga oberrabat. Cumque in Pardum incidisset, zonam collo ejus iniecit, & belluam innatæ feritatis oblitam, quasi loro trahens, ad monasterium suum deduxit. Quod contemplatus magister ejus, qui in columna vitam agebat, puerum interrogavit, quidnam hoc esset: ille felem esse respondit, quem vulgo cattam nominant. Atque ex hoc facto conjecturam capiens qualis quantusque Symeon in virtutis studio futurus esset, in columnam eum admisit. Quam in columna, & in altera quæ est in summo montis vertice, octo ac sexaginta exegit annos: omni gratia genere donatus. Quippe qui & demones abigeret, & morbos ac languores omnes sanaret, & futura perinde ac præsentia prævideret. Gregorio certe prædixit, eum mortem quidem ipsius visurum non esse: quæ verò post mortem futura essent, ignoraturum. Cumque ego amissis liberis meis in varias cogitationes deduceret, & apud me quaererem quid causæ esset, cur Gentilibus quibus multi sunt liberi, idem non venerat: Quamvis nemini prorsus cogitationem hanc aperuissem, ille tamen cogitationes animi mei introspicens, scripsit ad me ut ab his cogitationibus abstinerem, quippe quæ haudquaquam placerent Deo. Idem cum uxori cujusdam ex meis amanuensibus post partum lac obstructum esset, & Infans in summo discrimine verfaretur, contacta viri dextra, præcepit ut eam conjugis suæ mammillis imponeret. Quo factò, statim lac quasi ex quodam fonte profiliit, adeo ut totam mulieris vestem madefaceret. Sed & puerum quendam nocte intempesta à

Περὶ τῶν τιμῶν τῶν ἀγρίων συμμιγῶν στυλίτου τῆς...

EΝ τῷ τῷ ὁ συμμιγῶν τῶν ἐν οἰοῖς τῶν ἀγρίων θάνατον νοσήσαντι, ἐμὲ τὰ ἀπειτα μεμύσαντι, ἐπιτεχνηθῆναι τὸν τὰ τελευτήσια καταπασσόμενον. ἔτυχε. ἡ δὲ γὰρ ὁ συμμιγῶν πάντων τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων τῶν δρετῶν δεσχεύαται, ὅτι ἀπαλῶν τῶν οὐχῶν, τὸν ἐπὶ τὸν διαθλῶν βίον ὡς καὶ τὰς ἀσπίδας αὐτῶν διήλλαξεν ἐν τῇ σάσφιδι κίοντι. ἀντὶ τῆς κτ' τὸν κίονα, ὅτι αἰτίας τοιαύτης ἐπιπνεύσαν κομιδῇ τῶν ἡλικίων ἄγων, κατέχευε καὶ ἀλλόμενον ἀνά τὰς κολωνίας τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τῶν παρὰ τῶν θηρίων ζώων κατὰ ἀνύχνα βάλει, καὶ ἐβλήθη ἤγε, τῆς φύσεως ἡπλασμένη καὶ ἀπὸ τοῦ οἰκεῖον ἠγάγε φρονησῆσαι, ἐπὶ ἑωρακῶς ὁ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κίοντι ἑστῶς, ἐπὶ τῶν ἀνέθ τι ἂν εἴη τῶν. ὁ δὲ φησὶ ἀλλοτριεῖναι, ἡ δὲ κατὰ τὴν συνήθειαν λέγει. ὁ δὲ τὸν τεκμηριώμενον πηλὸν εἶσαι τῶν δρετῶν, ἐπὶ τῶν κίοντι ἀντὶ τῶν ἐν τῷ τῷ κίοντι, καὶ ἐν ἐτέρω ἑστῶς ἀντὶ τῶν ἄλλων ἀκρωρίας, ὅτι καὶ ἐξῆρτα διὰ τῆς χροῖας, πάσης χάριτι κέμενον κατὰ τὴν τῶν δαυμωνίων ἑλάσσον, ἀκέμενος τε πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαι μαλακίαν, ἀπορῶν τε ὡς παράτα τὰ μολοντα. ὁ καὶ γρηγορίῳ ἀπεφώνησεν, αὐτὸν μὴ ὁρᾶν τὸν αὐτῶ θάνατον, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν ἀγνοεῖν. καὶ μὲν ὁ λογισμὸς θεωρησῆσαι ἐπὶ τέκνων ἀποβολῇ, καὶ διαπορευόμενος τὴν δὴ ποτε ἑλλήσι πολυτέκνοις ἐγένοντο ταῦτα, καὶ ἀπὸ μηδὲνα τοῦ ἀπανθῆσα γαγοντος, γεγραφήκεν ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ὁ δὲ δρεσκον τῶ θεῷ. καὶ γυναῖκα ὁ πρὸς τῆν ὑπογεγαφῶτων μοι, ἐπὶ τῷ γάλα τεκνῆσι κεκώλυτο, καὶ κατὰ τῶν ἑσπῶν τῶν τὸ βρέφον ἐκινδυνώθειν, ἐπιθεῖς τῶν χεῖρα τῇ δεξιᾷ τῆς ἀνδρός, ἐπέστρεπε ταῦτα τῶν ταῖς θηλαῖς τῆς γυναῖκος ἐπιστάλασεν ὅτι ἐπέσθη πέπεραχεν, διδούς ὡς ἐκ τῶν πηγῆς ἦλατο τὸ γάλα, ὡς καὶ τὴν ἐσπῶν τῆς γυναῖκος ἐμπλήσσαι. καὶ παιδαρεῖς ὁ ἀπὸ

ἤρως ὁδοιπόρων Ἐπιελησμηδὺς πόρρω τῶν
 κικτῶν, λέων τοῖς νότοις Ἐπιεβιάσας, ὡς τὸ
 μανθρεῖον ἤγαγε, καὶ συμεῶνα πρὸς ἄξαν-
 τῶν περὶ ἐλθόντες οἱ διακονέμενοι, τὸ παιδίον
 ἤγαγον ἐπὶ τῆς λέοντος Φρερέμερον. πολλὰ
 ἤετρα, καὶ μνήμη κρείττονα πέπραχεν, ἀ καὶ
 γλώσσης κεκομψομένης, ἔχρησε, καὶ πρὸς
 μαλίστας ἰδίας δέει, ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδύ-
 μενα γλώσσαις. ἐκ πάσης γὰρ σχεδὸν γῆς, ἔ-
 μάων Ῥωμαίων, ἀλλὰ ἔβαρβάρων, παρ' ἀν-
 θρωποῖτων, καὶ τῶν αἰτεμένων ἐτύχανον, ὡς ἀν-
 τισταῖς βρωτῆς καὶ ποτῆς, καὶ ἀδοπιῆς ἐτύ-
 χανον ἐκ θάμνε τῶν φρομηθῆς.

comitibus itineris per oblivionem re-
 lictum in via, leo humeris suis imposi-
 tum ad Simeonis monasterium vexit.
 Ministri deinde Simeonis egressi, pue-
 rum qui à leone custodiebatur intro-
 duxerunt. Multa quoque alia memo-
 riam omnem superantia idem vir ges-
 sit, quæ & linguam disertam, & otium,
 & peculiare opus desiderant. Quæ
 quidem omnium pæne mortalium ser-
 mone celebrantur. Omnium enim
 nationum homines, non Romani so-
 lum, verum etiam barbari, ad eum ven-
 titabant. & quæcunque postulaverant,
 impetrabant. Pro cibo autem ac po-
 tu ei fuere rami cujusdam fruticis, qui
 in eo monte nascitur.

Κεφ. κδ.

CAP. XXIV.

πει τῆς τελιότης γρηγορίῳ ἐπισκόπῳ Διυπίλειος, καὶ
 Σπυριανῶν ἀναστασίῳ.
 Ἐπιεβιάς ἡ αὐτῆς ἔσολο καὶ γρη-
 γορίῳ, ποδαγεμῶ μιν ἀλγες παθη-
 μαί, ὡς μάλιστα παρὼν αὐτῶν, Φαρμα-
 κοποίησας ἔκ τῆς καλεμένης ἐρμολοχί-
 λης, πρὸς τῶν τῶν ἀσκησιαδῶν δεδο-
 μένης. τελεβιάς ἡ, γρηγορίῳ μιν τῶν πρὸς
 εὐσεβῶν Ῥωμαίων Ἐπισκοπῆσι, ὅς μετὰ πε-
 λάχον γέγονε. τῶν ἡ νεοῖσερον, ἰωάννης καὶ
 τῶν ἀλεξάνδρου διολογῆ τῶν λελεγμένων
 μοι, ἀναστασίῳ τε τῶν θεοπολιτῶν τῶ οἰ-
 κείῳ Δοδοθέῳ, θρόνῳ μὲν πρὸς καὶ ἰκο-
 σι χροῖες ἰεροσολύμων τε ἰωάννης ἔ μετὰ
 βραχὺ τελευτήσασιν, ἔπω τις τῆς ἀν-
 τισταῖς οἰκίας ἐνεχρεῖσθαι ἐν αὐτῶν ταῖς τῆς
 ἰσορίας πεπαύσῳ, μαυρικῆς πβερῆς δω-
 δεκάτῳ ἐτῶ τῆν Ῥωμαίων βασιλείαν διακυ-
 βερῶν τῶν ἐξῆς τοῖς βελομένοις ἐκλέγην
 τε καὶ γεῖσθαι καταλιπαρομένον. εἰ δέ τι
 παρῶν ἡ σὺ ἀκριβῶς ἀνείληπ, μηδεὶς
 καὶς γεῖσθαι μέμψεις, ἐνοῶν ὡς πε-
 πανημένῳ ἰσορίαν συνελέξαμεν, τῆν τῶν
 ἀνθρώπων ὠφέλιαν πραγματευσάμενοι,
 οἷος καὶ τῶν τηλικῶν ποίων ἠνεχόμεθα. πε-
 πῶν ἡ ἡμῶν καὶ ἑτερον τῶν ἀναφορῆς,
 ἑπιστολῆς, ψηφίσματα, λόγους τε καὶ δια-
 λέξεις, καὶ ἑτερα ἀπὸ ἔχον. τῶν ἐμπε-
 ρεχομένων ἀναφορῶν, ὡς ἐπίπαν ἐκ πρὸς
 σὺ πε γρηγορίῳ ἔ θεοπόλειος συντεθῆμε-
 νῶν καὶ δὺο τετυχῆκαμεν ἀξιοματῶν.

De obitu Gregorii Antiochenis Episcopi, &
 restitutione Anastasii.
 Nec multo post Gregorius poda-
 gra morbo quo maxime vexaba-
 tur, correptus, abiit è vita, cum medi-
 camentum ex Hermodactylo confe-
 ctum, ipsi à medico porrectum ebibisset.
 Mortuus autem est eo tempore,
 quo senioris quidem Romæ Gregorius
 successor Pelagii, junioris autem Ro-
 mæ Joannes Episcopatum gerebant:
 Alexandrinæ Ecclesiæ Eulogius, ut jam
 dixi, Antiochenæ verò præsidebat A-
 nastasius, post tres ac viginti demum
 annos in sedem suam restitutus. Hie-
 rosolymitanæ autem Ecclesiæ Joannes
 Pontificatum administrabat. Quo non
 multo post mortuo, nemo etiamnum
 Ecclesiæ illius gubernationem susce-
 pit. Atque hæc historiæ nostræ finis
 esto, anno scilicet duodecimo princi-
 patus Mauriti Tiberii. Reliqua verò
 quæ sequuntur, studiosis qui voluerint
 narranda ac scribenda relinquimus.
 Quod si quid à nobis omissum, vel mi-
 nus accuratè expositum est, nemo id
 nobis vitio vertat: illud secum cogitans,
 nos historiæ dispersam in unū corpus
 collegisse, ut hominum utilitati confu-
 leremus, quorum gratiâ tot ac tantos
 labores suscepimus. Aliud præterea vo-
 lumen à nobis compositum est, quo E-
 pistolæ, relationes, decreta, orationes
 ac disputationes, & alia quædam conti-
 nentur. Et suprædictæ quidem relatio-
 nes quæ in eo volumine habentur, ple-
 ræque Gregorii Antiochenis Episcopi
 nomine conscriptæ sunt, quarum etiam
 gratiâ duas dignitates consecuti sumus: